

L'home de moda

Sergi Belbel no sorgeix del buit. Darrere el seu salt fulminant hi ha una trajectòria que arranca fa més de cinc anys, quan feia obres de teatre a Terrassa. Poc després participa en la formació de l'Aula de teatre de la Universitat Autònoma de Barcelona. És durant aquesta època quan comença a dirigir. Munta obres de Heiner Müller, una *Fedra*, i *L'augment* de Georges Pérec.

Paral·lelament participa en el Taller d'Investigació Teatral del Teatro Fronterizo. Fruit d'aquestes sessions és el *Minim. Mal Show*, que escriu i dirigeix junt amb Miquel Gorriç. Aquesta obra i l'esmentat *L'argument* són el seu primer salt als circuits comercials.

A tota aquesta feina s'afegeix la seva faceta d'escriptor, molt lligada a la de dramaturg. Els seus vint-i-cinc anys, el fet que els seus col·laboradors siguin sempre gent jove i la seva obra fan que totes les mirades estiguen pendents d'ell. *En companyia d'abisme*, *Elsa Schneider* i *Opera* són tres mostres del que pot fer.

—¿Què penses quant et diuen «esperança blanca» o «home de moda»?

—*Home de moda* em fa riure molt, perquè un home de moda hauria d'anar pel carrer firmant autògrafs i jo vaig pel carrer i no passa res, absolutament res i ningú no em mira. A més, jo sóc baixet i lletjot. En canvi *esperança blanca* ja em fot una mica més. *Esperança blanca* suposo que significa que no hi ha ningú que tingui res contra meu, ¿no?, que estic net, d'alguna manera, i això és veritat, perquè no he anat a cercar res, no he anat a perseguir res, no he hagut de desesperar-me per estrenar. Ni he passat temporades en blanc o sense treballar. Ara, segurament un dia em cansaré de la paraula *esperança*, m'agradaria ser una realitat.

—¿Què tenen en comú *Opera*, *En companyia d'abisme* i *Elsa Schneider*?

—En comú poca cosa: una manera de fer idèntica. El que passa és que són tres projectes ben diferents. *Elsa Schneider* és la que està més deslliga-

Tres premis i més de cinc anys treballant en teatre avalen la trajectòria d'aquest jove autor. En un moment que es parla de cris al teatre català, crida l'atenció l'empenta amb què ha entrat Sergi Belbel als escenaris.

Mercè Sarrias

DOMÈNEC UMBERT

«No he anat a perseguir res, no he hagut de desesperar-me per estrenar».

da dels tres, perquè és un text que vaig escriure com a text només. *Opera* és un text ja concebut com a espectacle i és radicalment diferent. En canvi, *En companyia d'abisme*, el vaig escriure en una mena d'estat d'impotència quan estava escrivint *Opera*.

—¿Quines dificultats et vas trobar a l'hora de muntar *Opera*?

—*Opera* és un espectacle molt treba-

llat; estàvem treballant amb coses que no coneixíem. Volíem aplicar la dansa al teatre, el teatre a la dansa, la música en teatre... El procés de creació va ser molt dur, duríssim. Ens enfrontàvem molt a la impotència, a la falta de tradició en aquest aspecte. A la falta de recursos, no trobàrem gent que pogués cantar, ballar i actuar al mateix temps... Hi havia tota una sèrie de mancances que ens impedièren treballar d'una manera satisfactòria. En canvi, *En companyia d'abisme* era un text. El

punt de partida era un text construït, no per una gent determinada que ja sabies qui eren, com en el cas d'*Opera*, sinó un text construït per dos sectors. Un treball molt més minúscio.

—¿Et sents satisfet dels resultats?

—D'*Opera*, n'estic molt satisfet, perquè almenys no hem naufragat, que era el perill més important. Era possible que el que estàvem fent quedés ridícul, era la primera vegada que s'enfrontava la dansa amb el teatre, amb el text i amb la música, podia quedar una mena de barreja estranya. Em sembla que el resultat és molt coherent, tot i les mancances que comencen en el fet que jo sóc el director i no sé ballar i que està fet amb un músic, una ballarina, una cantant i un actor que tenen una especialitat i es desmarquen per anar a altres terrenys que no els són propis. *En companyia d'abisme* és del que estic més content perquè em sembla que he aconseguit realment un espectacle que s'assembla molt a la idea inicial que jo tenia quan vaig escriure el text. *Elsa Schneider*, no l'he dirigida, només l'he escrita i no et puc donar l'opinió.

—¿Quina és la teva firma?

—És un ús particular del llenguatge, segurament. Bé, això, ho haurien de dir els crítics i els analistes. No sé, crec que utilitzo un llenguatge que lliga molt la quotidianitat amb uns aspectes no quotidians del llenguatge. Això fa que surti una mena d'asèpsia, un llenguatge bastant neutre i bastant concís, amb un ritme molt marcat.

—S'ha dit que *Elsa Schneider* utilitza

za un llenguatge molt televisiu...

—No, no és veritat. El que passa és que la televisió es suposa que m'ha influenciat molt en la manera d'escriure, perquè sembla que els meus personatges parlin sempre visualitzant. És a dir, amb paraules que no deixen de ser paraules, però que tenen unes imatges molt concretes, molt rítmiques, molt seguides, molt entretallades. Sembla que la visualització està infiltrada per allà. M'interessa molt que la paraula tingui aquest poder de visualització per si mateixa. Que no faci falta que vagi acompanyada d'una escenografia «¡no sé què!», o de vint mil actors, perquè amb una paraula sola ja pots designar aquests vint mil actors.

—En els teus espectacles tens molta cura de l'escenografia i la llum...

—Sí, l'escenògraf amb qui treballa habitualment, que és el Joaquim Rey, té una manera molt peculiar de fer que va molt bé al meu tipus de teatre. No sé si per deformació o per formació, perquè ell és arquitecte, treballa els espais d'una manera molt geomètrica i molt asèptica, cosa que que no està gens enfrontada amb la mena de teatralitat que vaig seguint així a les palpenes. Els meus textos volen aquell espai que ell dissenya.

—Treballes bastant sobre textos ja escrits o sobre personatges reals...

—Sí, la recreació m'agrada molt, m'hi trobo molt, perquè es pot enganyar molt fàcilment: quina escena és de debò de la vida de Romy Schneider i quina no és de debò de la vida de la Romy Schneider i, ¿eh?

—¿Què prefereixes, escriure o dirigir?

DOMÈNEC UMBERT

«Jo el que vull és que funcioni la comunicació entre l'escenari i el públic».

—Res, ¡res d'etiquetes!, vull fer teatre. Potser a la pròxima obra faré d'actor. M'interessa ser autor i director a la vegada, perquè aprens tècniques, coses que has de fer i coses que no has de fer. A l'hora d'escriure aprofites el que has après. Quan assages, fas un procés de recreació, el que és el teatre, veus els problemes que hi ha... En aquests moments vull descansar, però. Tinc una idea apuntada sobre la realització d'un clàssic, però encara no és ni projecte.

—¿Què penses del teatre de la generació anterior a la teva?

—No els critico, crec que han estat molt necessaris, però jo estic molt des-

lligat de tot això. Jo, el 1968, tenia cinc anys. He viscut la transició d'una manera molt diferent, he viscut l'estat de la llengua des d'una perspectiva diferent, amb unes influències de literatura, art, totalment diferents.

L'altre dia em van escriure una carta dient-me si volia pertànyer a una generació que es dirà Olímpica i evidentment vaig dir que no.

—¿Com veus els escriptors de teatre d'ara?

—Penso que en Josep Ma. Benet i Jornet és el que ha tingut una carrera més continuada. Tot i que ell diu que durant una època va ser molt ignorat, però em sembla que ha donat prou mostres de regularitat per a continuar endavant. Ell està molt content que ara ja no li diguin *esperança*. Després n'hi ha d'altres, com en Guillem Jordi Graells, que estan fent un treball més de l'ara i aquí, d'obres que desapareixen en el mateix moment de muntar-les. O l'Emili Teixidor, que continua la línia que va començar amb el seu gran *boom* del *Flautista*. També hi ha una sèrie de gent que mira el teatre d'una altra manera. Des de la dramaturgia de Miquel Gorriç o les noves tendències de Guerrero. I finalment, Juan Barbero, per exemple, està fent un text tipus sainets o comèdia que s'acosta al que està fent l'Almodóvar en cinema.

—¿Quin és el teu objectiu quan fas teatre?

—No sé... jo crec que el que vull és que funcioni la comunicació entre l'espai de l'escenari i el del públic. M'interessa que la gent escolti, s'emocioni, rigui, plori... una cosa molt trivial, molt banal. □

**CARNIVALE
DI VENEZIA '89**

DAL 3 ALL'8 FEBBRAIO
3 NOTTI + COLAZIONE + VIAGGIO A/R
SOLO **22.888 PTAS**

AGENZIA: ITALIA VIACC
M. MASCO, 6 2a tel. 362.1711

Subscriu-te
per telefon
357 28 56

Una publicació mensual per a tots els
xiquets i les xiquetes valencians.
Ara, també als quioscos.

Apartat de Correus 11007
46080 VALÈNCIA

CAMACUC